

Eventyr For Alle

Froskekongen, eller den standhaftige Henrik

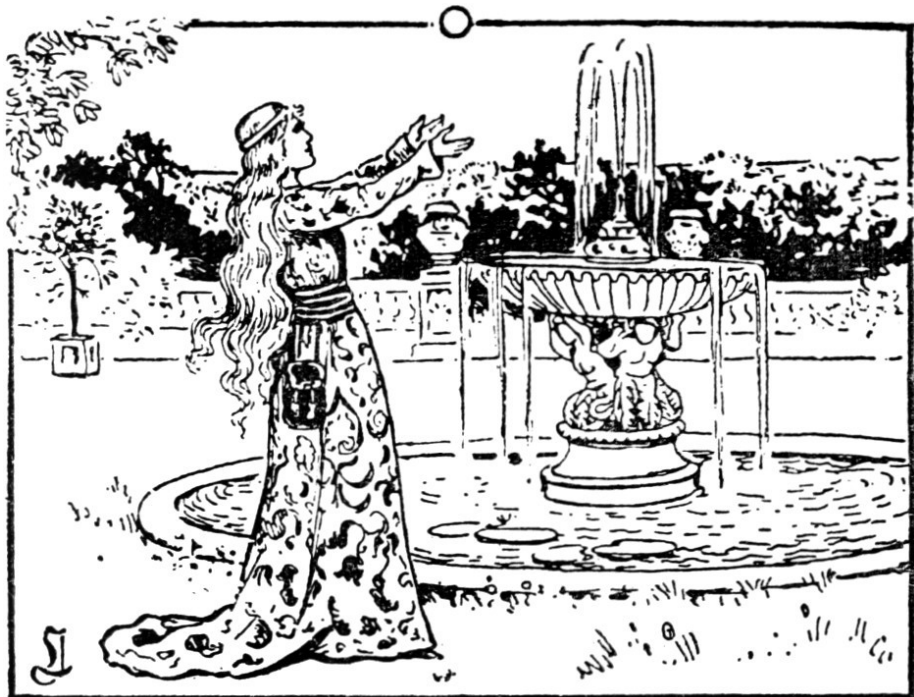
Brødrene Grimm

Froskekongen, eller den standhaftige Henrik

I gamledager, da ønsker fortsatt kunne gå i oppfyllelse, levde det en konge der alle døtrene var vakre, men den yngste var så vakker at sola selv, som har sett så mye, ble forundra hver gang den skinte i ansiktet hennes. Nær slottet til kongen lå det en stor mørk skog, og i den skogen, under ei gammel lind, var det en brønn: Når dagen var veldig varm, gikk kongebarna ut i skogen og satte seg på kanten av den kjølige brønnen. Og når den yngste kjeda seg, tok hun ei gullkule, kasta den høyt opp i lufta og fanga den igjen. Det var favorittleketøyet hennes.

Nå skjedde det en gang at gullkula, da kongsdattera hadde

kasta den opp i lufta, ikke falt tilbake i hånda hennes, men trilla forbi på bakken og rulla rett ned i vannet. Kongsdattera fulgte den med øynene, men kula forsvant, og brønnen var så dyp, så dyp at man ikke kunne se bunnen. Da begynte hun å gråte, og gråt stadig høyere og kunne ikke trøste seg selv. Men mens hun klagde, ropte noen til henne:

«Hva er i veien, kongsdatter? Du skriker sånn at en stein kan få medfølelse.»

Hun så seg rundt for å finne ut hvor stemmen kom fra, og da så hun en frosk som stakk det tykke stygge hodet sitt opp av vannet.

«Å, er det deg, gamle vannplasker», sa hun. «Jeg gråter på grunn av gullkula mi, som har falt ned i brønnen.»

«Vær stille og ikke gråt», svarte frosken, «jeg kan hjelpe deg. Men hva gir du meg hvis jeg henter leketøyet ditt igjen?»

«Hva du vil ha, kjære frosk?» sa hun. «Klærne mine, perlene og edelsteinene mine, og den gylne krona jeg bærer?»

Frosken svarte: «Jeg vil ikke ha klærne dine, perlene og edelsteinene dine, eller den gylne krona di. Men hvis du vil elske meg og la meg være følgesvennen og lekekameraten din, la meg sitte ved sida av deg ved bordet, spise fra den gylne tallerken din, drikke fra koppen din og sove i senga di; hvis du lover meg det, da skal jeg gå ned og hente opp gullkula til deg.»

«Å ja», sa hun, «jeg lover deg alt det du vil ha hvis du bare gir meg kula tilbake.» Men hun tenkte: «Det den enkle frosken snakker om, der han sitter i vannet med sine egne og vekker, han kan da ikke bli noen menneskers følgesvenn.»

Da frosken hadde fått løftet sitt, dykka den hodet under og sank ned, og etter ei stund kom han pandlende opp igjen med kula i munnen og heiv den inn på gresset. Kongsdattera

var full av glede da hun så det vakre leketøyet sitt igjen, plukka det opp og sprang bort med det.

«Vent, vent!» ropte frosken. «Ta meg med deg, jeg kan ikke løpe sånn som deg.»

Men hva hjalp det at han ropte kvekk kvekk etter henne så høyt han kunne! Hun hørte ikke på ham, skyndte seg hjem og hadde snart glemt den stakkars frosken som måtte gå ned i brønnen igjen.

Den neste dagen, da hun hadde satt seg ved bordet med kongen og alle hofffolkene og spiste fra den gylne tallerkenen sin, var det noe som kom og krøyp opp marmortrappene – plisj, plisj, plisj, plisj – og da det nådde toppen, banka det på døra og ropte: «Du yngste kongsdatter, åpne for meg!»

Hun løp ut og ville se hvem som var utenfor, men da hun åpna, satt frosken der. Da slengte hun døra fort igjen, satte seg tilbake ved bordet og var veldig redd.

Kongen så at hjertet hennes banka noe voldsomt, og sa:

«Datter, hva er det du er så redd for? Står det en kjempe utenfor døra og vil ta deg?»

«Å nei», svarte hun, «det er ikke noen kjempe, bare en stygg frosk.»

«Hva er det den frosken vil deg?»

«Å kjære far, da jeg satt i skogen ved brønnen i går og lekte, falt gullkula mi i vannet. Og fordi jeg gråt så mye, henta frosken den opp igjen for meg, og fordi han insisterte på det, lofte jeg ham at han skulle bli følgesvennen min, men jeg trodde aldri at han kunne komme ut av vannet. Og nå er han utenfor og ønsker å komme inn til meg.»

I mellomtida banka det for andre gang, og den ropte:

*«Yngste kongsdatter,
slipp meg inn.
Husk hva du
sa i går
ved det kjølige brønnevann.
Yngste kongsdatter,
slipp meg inn.»*

Da sa kongen: «Det du har lovt må du også holde. Gå bort og slipp ham inn.»

Hun gikk og åpna døra, og da hoppa frosken inn og fulgte henne helt bort til foten til stolen hennes. Der satt han og ropte: «Løft meg opp til deg.» Hun nølte, så til slutt befalte kongen henne å adlyde.

Da frosken først var på stolen ville han opp på bordet, og da han satt der sa han: «Skyv nå den gyldne tallerken din nærmere sånn at vi kan spise sammen.» Hun gjorde det, men

man kunne se at hun ikke gjorde det med glede. Frosken koste seg med maten, men kongsdattera satte nesten hver eneste bit fast i halsen sin.

Til slutt sa han: «Jeg har spist meg mett og er trøtt. Bær meg nå inn på rommet ditt, og gjør silkesenga di klar, der hvor vi skal legge oss å sove.» Kongsdattera begynte å gråte, for hun var redd for den kalde frosken, som hun ikke turte å røre ved den en gang, og som nå skulle sove i den vakre rene senga hennes.

Men kongen ble sint, og sa: «Den som hjalp deg da du var i nød, skal du ikke forakte etterpå.»

Så tok hun ham med to fingre, og bar ham oppover og satte ham i et hjørne. Men da hun lå i senga, kom han krabbende og sa: «Jeg er trøtt, og jeg ønsker å sove like behagelig som deg. Ta meg opp i senga, ellers forteller jeg det til faren din.»

Da ble hun nå veldig sint, tok ham opp og kasta ham mot veggen med all sin kraft: «Nå får du se å holde fred, din stygge frosk!»

Men da han falt ned var han ingen frosk lenger, men en kongssønn med vakre og vennlige øyne. Han var nå, etter farens vilje, hennes kjære følgesvenn og ektemann. Da fortalte han henne at han hadde blitt forbanna av ei ond heks og at ingen kunne redde ham fra brønnen unntatt henne alene, og i morgen skulle de dra sammen til hans rike.

Så sovna de, og neste morgen da sola vekka dem, kom det ei vogn kjørende som hadde åtte hvite hester spent for, og de hadde hvite strutsfjær på hodet og gikk i gyllent seletøy. Bak sto tjeneren til den unge kongen, det var den trofaste Henrik. Den trofaste Henrik hadde vært så trist da herren hans ble forvandla til en frosk, at han hadde lagt tre jernbånd rundt hjertet sitt, for at det ikke skulle sprekke av smerte og sorg. Men vogna skulle nå hente den unge kongen tilbake til hans rike. Den trofaste Henrik hjalp dem begge inn, stilte seg opp igjen bak og var full av glede over forløsninga. Og da de hadde kjørt ei stund, hørte kongesønnen at det knakte bak ham som om noe hadde blitt ødelagt. Da snudde han seg, og ropte:

*«Henrik, vogna brister!»
«Nei, er ikke den vi mister;
det er båndene rundt mitt hjerte,
som lå der i stor smerte,
da du i brønnens dam,
satt med froskens ham.»*

Igjen og igjen knakte det på veien, og kongesønnen trodde alltid at vogna brast, men det var bare båndene som sprang

av hjertet til den trofaste Henrik fordi herren hans var forløst og lykkelig.

Ordforklaringer

- **ham:** kroppens ytre, utseende

Eventyr For Alle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

Tysk folkeeventyr fra samlingene til Jacob Grimm (1785–1863) og Wilhelm Grimm (1786–1859). (Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: Der Froschkönig oder der eiserne Heinrich

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på den tyske originalteksten fra [Kinder- und Haus-Märchen Band 1, 1857 \(de.wikisource.org\)](http://de.wikisource.org) (Offentlig eiendom - public domain)

Oversatt med støtte fra KI.

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DelPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Ukjent

Kilde: [Udvalde Barne-Eventyr av Brørne Grimm \(Andre opplaget\), 1924 \(nb.no\)](#)

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.